

Science-Fiction Fanzine

Vol. XIV, No. 8; August, 2002

The Israeli Society for Science Fiction and Fantasy

The Israeli Annual sf Convention, ICON 2002, will take place during Succot

More information is available (in Hebrew) at the Society's site: <http://www.sf-f.org.il>

More Nasty Debate about NASA

From Amnon Stupp:

Shalom Aharon,

It was interesting to read the responses in the July issue to your NASA bashing series.

I think it is great that people are so passionate about space and NASA, and I thank Dotan for agreeing with me (did he really, or was it sarcasm?).

However, I must take issue with some of Shmuel Kahn's remarks.

I assume the reference to a garage rocket scientist, a-la 1920's S.F., was a joke. Even 1950's S.F. authors knew such projects are too big for a single person. In fact they are too big for any organization except a country. In the same **CyberCozen** Yaakov Macales gave an interesting review about "The Rocket and the Reich" by Michael Neufeld from which I learned, among other things, that it took the Germans 9 years to produce a working V2 rocket.

I also do not know what Kahn means by saying the data from satellites is "of little practical use". I know the data is of great scientific use.

About the near-Earth-orbit asteroid mining idea, I'm afraid Shmuel is far too optimistic. As far as I know there is no shortage of raw material on Earth. In fact mining operations are barely economical. Why should it be cheaper to bring the stuff from space? I also do not think that metallic asteroids are composed of "extremely refined ore", though I am not an expert on asteroids. In any case it is very difficult to get such an asteroid -- 1 cubic km of metal! -- exactly into position and at the correct speed.

Finally, ion drives may be old because they appeared in 1960's S.F., but the technology itself is indeed quite new. It sometimes takes a long time from concept to actuality. For example in S.F. we've "had" for 20 years direct neural interfaces from brain to computer. Are there any such today? No.

This is not to say NASA didn't make mistakes, or that the space station is not in trouble. NASA made mistakes, I'm sure that as in all large organizations there is a blocking of channels and creativity (Parkinson said that 50 years ago), etc. etc.

But NASA does produce satellites, and science, and people there are not simply "strangling" space access out of some evil desire to maintain their monopoly.

Regards, **Amnon**

From Shmuel Kahn:

Hello Amnon,

What I meant by "garage rocket scientist", was NOT a **Rocketship Galileo** scenario; I too know this is possible only in cheap juvenile science-fiction. Rather I was referring to the many SMALL NON-governmental projects / companies throughout the world that are attempting to achieve space for fun and profit. They, a few crews of dedicated enthusiasts, engineers and rocket scientists, are attempting to do with a mere few millions, what NASA can't seem to achieve with its annual billions, laboratories and hangars full of professionals. I believe the X-Prize will be achieved by 2010. I highly doubt NASA will

have anything similar by then. Compared to NASA any private entity would be a "garage company".

Yes it took the Germans none years and thousands of workers to create the V2, but in my humble opinion the fact that you STILL think to make this comparison, 60 years later, and feel that only a country sized entity can achieve something this big, is pretty much an indication of the problem, and a result of our conditioned response to the NASA reality. I.e., NASA [a big and expensive organization] can't seem to do it ==> this means that it must REALLY be hard. And by the way, what exactly is a country in this context? NASA itself has an annual budget that would put many countries' budgets to shame (for 2001 14 billion dollars, compared to Israel's 40), and yet we have self launched satellites.

The scientific data returned by the various space probes is very valuable to many hundreds of academics who pore over every bit of it, and release a dusty report about it 10 years later. This is how they maintain their careers. But for the billions and billions of dollars NASA spends, where is the practical value to John Doe, taxpayer? The media likes (on rare occasions) to hype the benefits of "Space Industry" knowledge to the general population, such as hi-tech materials, but economically these benefits are negligible compared to the efforts (e.g., money) that is put into them.

One of the main reasons that earthbound mining operations are barely economical is because the remaining ore deposits have very low grade ores (i.e., little metal yield). Nickel-Iron asteroids, on the other hand, have undergone a process of chemical differentiation during their creation and would be of much higher grade ore.

Regarding Solar-Electric [ion] drives, NASA thought they had the technological capability to create one in the early '70s. They planned such a probe to intercept Halley's Comet, but the budget was slashed. It has been quite a while since the '70s'. What is so new about a bigger than average ion gun? Reagan's' Star-Wars demonstrated them very nicely.

If NASA isn't strangling space access (for WHATEVER reasons), how can you possibly explain that every single one of the "grassroots" attempts to achieve space have all been launched outside of the USA, even though the groups involved were almost all from the USA? Their petty rejection of space tourism?

Shmuel Kahn Shmuel@Kam-motion.com

Movie Review: *Lilo and Stitch* – Reviewed by **Aharon Sheer**

This 2002 kiddie movie, made by Disney, is a remarkable mixture of *Star Trek* satire and Disney "unhappy family becomes happy thanks to charming pet" story. In this case, however, the charming pet is a genetically engineered indestructible monster the size of a puppy, who is supposed to be spending the rest of his (its?) life on a prison asteroid, but escaped to earth where it is adopted by an unhappy little girl. The monster temporarily absorbs its extra two arms and tries to look and act as much like a charming puppy as possible. It hides behind the little girl, knowing that otherwise it will be shot on sight. The first part of the movie has delightful parodies of a *Star Trek* multi-alien court room and, later on, the

multi-alien control room of a space ship. Some of these satirical scenes made me laugh out loud. The second part of the movie takes place on a small island in the Hawaiian Islands. We are treated to tastes of Hawaiian music, dancing, scenery, surfing, food, and the difficulties of making a living there. This part is colorful, and quite beautiful in parts. The aliens who are trying to capture the monster disguise themselves as tourists (one-eyed and four-eyed tourists being, apparently, too common in Hawaii for people to comment on).

The chief objection I had to this movie is that it is influenced by contemporary psychologists' idea that children's movies must not be frightening.

Kids see many horrifying things every night on TV, but they must not be frightened by a scene in a Disney movie. As soon as the tension rises slightly, it must be broken, lest the child viewer have nightmares afterwards. In fact, the most frightening scenes in this movie are the surfing scenes. How can people subject themselves to such danger? Apparently, nightmares about surfing accidents are considered OK. (I remember being terribly frightened as a ten year old child by

scenes in Disney's *Snow White*, especially when she is running away at night in the forest. Such long nightmarish scenes would not appear in a Disney kiddie movie today.) So we are left with scattered short action scenes, plus a lot of color and fun and satire, and some touchy-feely warm feelings. The teenage girls in the audience when I saw it were all saying "Ooohhh, isn't that sweet", toward the end. I suggest you try it, and see what you think. Rated PG for mild sci-fi action.

Jack Williamson: The Seventy Four Jubilee Man

(Part 1)

By **Eli Eshed**

Sf author Jack Williamson was born in 1908 and published his first sf story in 1928. This year he received both a Nebula award and a Hugo award for his latest novella, *The Ultimate Earth*. Below is Eli Eshed's appreciation of a man who has been writing and publishing sf for 74 years – the oldest active sf writer in the world today.

"במשך מאה שבעים ושלוש שנים תרמתי רבות לחברה בצורה זאת או אחרת. ... עתה אינני חייב דבר. המצב הפוך עתה ואני רוצה לקבל את מה שחייבים לי."
איש יובל המאתיים מאת אייזק אסימוב.

קריירה ארוכה מאוד בכל קנה מידה אחר בעוד שג'ק ויליאמסון חי וממשיך לכתוב ולהתפתח. במהלך שבעים וארבע השנים שחלפו מאז שהחל לכתוב קמה גרמניה הנאצית והנהגתה המטרופוליטנית להשתלט על העולם לפני שהושמדה. התחוללה מלחמת עולם שבה הוטלו פצצות אטום (שויליאמסון חזה אותם שנים רבות לפני שהפכו למציאות), ברית המועצות הפכה למעצמת העל השנייה של העולם לצד ארצו ארה"ב, והתמוטטה, ואת מקומה תפסה סין, מדינה שהייתה באנרכיה מוחלטת בשנת 1928.

המסע לחלל שנחשב לרעיון מטורף לחלוטין ב-1928 התגשם. האדם נחת על הירח ולא שב אליו, הקים תחנת חלל, ושלה חלליות אל מחוץ למערכת השמש.

טכנולוגיות תקשורת ההמונים והמחשבים שינו לחלוטין את אורח חייו של העולם המערבי לטובה ולרעה. וטכנולוגיות ההנדסה הגנטית מאיימות לעשות זאת כבר בעתיד המידי. מדינת ישראל הוקמה בידי היהודים וכעת נמצאת שוב במלחמה על קיומה. הערבים והאיסלאם שאיש לא התייחס אליהם יותר מידי ברצינות כאיום על שלום העולם בעת שויליאמסון החל לכתוב מהווים כיום איום על עצם קיומו של העולם. ראשי החנית שלהם הם טרוריסטים כמו בן לאדן שעם הטכנולוגיות שלהם נראים כאילו יצאו מסיפורי המד"ב של שנות העשרים והשלושים, וביניהם כאלה שויליאמסון עצמו היה כותב אז. וכל זה בתקופת הפעילות של סופר מד"ב אחד.

ויליאמסון נולד למשפחת בוקרים ענייה ב-1908 וחי בילדותו בחוות בטקסס ובניו מקסיקו שעדיין היו "המערב הפרוע" בילדותו. כאשר היה נער באמצע שנות העשרים של המאה הקודמת נתקל

ג'ק ויליאמסון: איש יובל השבעים וארבע (חלק א)

מאת **אלי אשד**

לפני מספר שבועות זיכה ארגון סופרי המד"ב של ארצות הברית את הסיפור *EARTH THE ULTIMATE* של ג'ק ויליאמסון בפרס הנובלה היוקרתי כסיפור הארוך הטוב ביותר לשנה זאת. אותו הסיפור כבר זכה בכנס האחרון של חובבי הבדייוני בארה"ב בפרס ההוגו היוקרתי לנובלה. לכאורה עוד בחירה שגרתית של חובבים בסיפור חביב עליהם, אך למעשה לא כך בדיוק היה הפעם. הסיפור נבחר הפעם גם (ואולי בעיקר) מאחר שכתב אותו ג'ק ויליאמסון סופר מד"ב הפעיל הוותיק ביותר בעולם כולו. וייתכן מאוד שאחד השיקולים היה שאולי כבר לא תהיה הזדמנות נוספת לתת לו פרס. ג'ק ויליאמסון הנ"ל הוא כותב פעיל מזה (החזיקו חזק) שבעים וארבע שנה!!

עד כמה שידוע לי יש רק סופר אחר ויחיד בהיסטוריה של האנושות שהיה פעיל במשך זמן רב יותר, זהו סופר הילדים העברי לוי קיפניס (מחבר *אלישור והנזר* ועוד יצירות מרובות וביניהם גם כמה וכמה סיפורי פנטסיה) שהיה פעיל במשך לא פחות משמונים ואחת שנים רצופות (בין השנים 1909-1990). ועדיין לא מן הנמנע שויליאמסון ישבור לבסוף אפילו שיא עולמי זה.

ג'ק ויליאמסון החל לפרסם סיפורים בשנת 1928 באותה השנה שבה התפרסמו הסיפור הראשון על **באק רוג'רס** וסיפור "סקיילארק" הראשון של **דוק סמית** שנחשב ליוצר סוגת "אופרת החלל". מרבית סופרי המד"ב של היום ומרבית הסופרים הפעילים כיום בכלל עוד לא נולדו אז. סופרים ידועים לעתיד כמו **אייזק אסימוב** ו**פול אנדרסון** כמו גם רבים רבים אחרים קראו אותו בילדותם וסיפרו בהתפעמות בזיכרונות ובראיונות על ההשפעה וההשראה שהוא שימש להם כאשר היו ילדים. וכעת הם מתים לאחר

בחוברת הראשונה של המגזין הראשון למד"ב
"אמאזינג סטוריס".

למגזין עם התמונות המדהימות והאקזוטיות והסיפורים המדהימים והאקזוטיים על ארצות וכוכבים מרוחקים ונסיכות יפיות וחיזורים מרושעים הייתה השפעה עצומה על דמיונו של נער החווה שעד כה היה רגיל לראות סביבו בעיקר בוקרים ופרות ומדבר. המגזין הזה שינה את חייו של ויליאמסון לתמיד. הוא לא הסתפק בקריאה פסיבית וניסה את כוחו בכתיבה. הוא פרסם שם תחילה מאמר על נפלאות העתיד ולאחר מכן סיפור קצר בשם The Metal Man בשנת 1928. ומהר מאוד החל להיות אחד הסופרים הפוריים והידועים ביותר של המד"ב. הוא פרסם שם סיפורים לבד כמו The Green Girl (1930) שמשפט הפתיחה הדרמטי שלו הפך למפורסם "בצהרים של הרביעי במאי 1999 השמש החשיכה!". הסיפור עצמו מתרחש בשוב תת מימי הנושא של התיישבות תת מימית הוא נושא שהמשיך להעסיק אותו במשך שנים רבות מאוד, והוא אחד הסופרים ובוולטים ביותר (והמעטים) שעסקו בכך. בשיתוף פעולה עם סופר מבוגר יותר בשם **מייכל בראש** שממנו למד הרבה בשטח הכתיבה הוא

כתב רומן בשם **The Birth of A new Republic** (1931) על הקמת הרפובליקה של תושבי הירח לאחר מרד בכוכב האם של כדור הארץ, מרד המקביל למרד של תושבי מושבות ארה"ב בבריטים. סיפור שכנראה ניתן למצוא יותר משמץ ממנו בספר **עריצה היא הלכנה** של **רוברט היינלין** שעוסק באותו הנושא. סיפור אחר שזכה לפרסום היה **Born of the Sun** מ-1934 שבו התגלה בסיום המפתיע באמת שהשמש היא יצור חי ושכוכבי הלכת הם הביצים שלה שעומדים לבקוע! ואכן כדור הארץ מתבקע לבסוף וממנו יוצא יצור מעופף של אש ונעלם אי שם במרחבי החלל.

הוא זכה לפרסום הודות לסדרת סיפורי "אופרות החלל", דהיינו סיפורי הרפתקאות גרנדיוזיים המתרחשים בחבצי הגלקסיה בסגנון של הסופר המפורסם ביותר מסוג זה **א. א. דוק "סמית"** ומכולם בלטה במיוחד סדרת סיפורי **לגיון החלל** שלו שעסקה בעלילותיהם של ארבעה לגיונרים בחיל החלל של כדור הארץ. שלושה מהם היו לוחמים הרואיים ללא רבב מבוססים על שלושת המוסקטרים של דיומא, והרביעי גנב לשעבר שמון ושתיין, מבוסס על דמותו הקומית של פלסטאף הזללן ממחזותיו של שקספיר. לגיונרים אלה נאלצים להתמודד בכל אחד מסיפורי הסדרה באיום חדש על בטחונם של כדור הארץ ועל מערכת השמש כולה. בסיפור הראשון והמפורסם מכולם **The Legion of Space** שפורסם ב-1934 הם גוברים של גזע של חיזורים זועתיים בשם "המדוזות" בעזרת כלי נשק אולטימטיבי שמזכיר מאוד את הפצצה האטומית. ויליאמסון פרסם עוד שני סיפורים ארוכים בסדרה זאת בשנות השלושים והם כבר פחות מוצלחים. בסיפור השני (1936) **The Cometeers** נאבקים הלגיונרים בעוד גזע חיזורי שטני ובלתי מנוצח הנע בכוכבי שביט מקצה אחד של הגלקסיה לקצה השני כשהם ניזונים על כוח החיים של היצורים שהם פוגשים בדרכם. בסיפור השלישי **One Against the Legion** (1938) הם כבר התדרדרו. הפעם הם נאבקו רק בפושע על, מדען בעל כלי נשק מדהימים.

יריב קצת נחות מגזעי החיזורים המפלצתיים של הספרים הקודמים וסיום מאכזב לסדרה כולה. אולי משום כך ויליאמסון חזר לסדרה זאת ב-1983, 50 שנה לאחר יצירתה, כדי לסיים אותה כמו שצריך עם 99 בשם **Queen of the Legion** שבו הלגיונרים הזקנים שוב נאלצים להיאבק בסכנה קוסמית של חיזורים לכאורה כל יכולים ובפעם הראשונה בשיתוף פעולה עם אישה לגיונרית, בתו של אחד מהם אבל זה כבר לא היה זה. בכל אופן הסיפורים הישנים האלה מזכירים לא במעט ובכלל לא במקרה סרטים מודרניים כמו סדרת **מלחמת הכוכבים** של **לוקאס**.

בסיפור אחר שלא היה קשור בסדרה הנ"ל בשם **לגיון הזמן** מ-1938 יצר ויליאמסון את אחד הסיפורים הראשונים שעסקו בנושא של **היסטוריות חלופיות** ולראשונה בספרות תיאר מאבק בין עולמות מקבילים. אחד מהם הוא דמוקרטיה נפלאה והשני דיקטטורה מרושעת הנאבקים ביניהם על עיצוב האירוע ההיסטורי שבו "הוכרע" קיומם כדי שההיסטוריה שלהם תהפך ל"יחידה". גיבור הסיפור הוא האיש בן "זמננו" שבמעשיו יכול "להכריע" מי מהצדדים יזכה ויהפוך למציאות וכך שני הצדדים נאבקים על ליבו דרך נציגותיהן, שתי נשים יפהפיות. סוף טוב הכל טוב, המציאות הטובה ניצחה ושתי הנשים היפהפיות התמזגו לאישה אחת עבור גיבורנו כך שהוא זוכה בשתייהן בגוף של אחת. מאז סיפור זה, הרעיון של ניסיונות לשנות את ההיסטוריה עד כדי מלחמות הופיע בסיפורים של סופרים ידועים כמו **פול אנדרסון** בסדרת **פטרול הזמן** שלו, **פריץ ליבר** בסדרת **מלחמת השינוי** שלו ורבים אחרים. ולאחרונה זהו נושא מרכזי בסדרה החדשה של מסע בין כוכבים "אנטרפרייז" ששם מוצג מאבק דומה בין נוסעים שונים בזמן.

לוייליאמסון שמורה זכות ראשונים גם על כמה וכמה רעיונות אחרים במד"ב. הוא המציא של המילה **Terraforming "טרפורמינג"** (הארצה) שפירושה: שינוי מבוקר ומתוכנן של כוכב לכת והתאמתו לתנאים של כדור הארץ. זה היה בסדרה של שני הספרים שכתב בשנות ה-40 בשם **Seeteer** על כורים שחיים בחגורת האסטרואידים ולומדים כיצד להשתמש כאנרגיה באנטי חומר שנמצא שם בשפע. סדרה זאת הוגדרה בידי מבקר עיון כרק מעט גבוהה יותר ברמתה מסיפור קומיקס. התוצאה של הביקורת הלעגנית: עורכי עיתון שקראו את הביקורת הזאת החליטו שויליאמסון יהיה סופר קומיקס מצוין ופנו אליו שיכתוב עבורם סדרת קומיקס. הוא הפך את סדרת הסיפורים הזאת לבסיס לסדרת קומיקס חביבה שחיבר בשנים 1952-1955 ביחד עם האמן **לי אליאס** בשם **מעבר לזרם**, עלילותיו של מהנדס הרפתקן שלוחם למען החוק והסדר באסטרואידים כנגד עבריינים שונים. למרבית הצער סדרה זאת לא האריכה ימים.

סיום המאמר בחדש הבא – Williamson
 article will be concluded next month

הסיפור זוכה ההוגו והנבולה של ויליאמסון - Story which won Hugo and Nebula awards this year

<http://www.analogsf.com/0202/TheUltimateEarth.html>

Star Trek Book Review by Gary Roth

1. *Star Trek: Invasion! First Strike* by Diane Carey (1996), 289 pages.

In the May '02 *CyberCozen* a paragraph was published about this book. Here's more:

The narrative begins from the bridge of a Klingon spaceship dealing with a sudden, seemingly impossible disintegration and explosion of a solar system. It was unintentionally caused by hideous aliens intent on revenge for having been crushed and banished to the far side of the universe thousands of years earlier. The Klingon commander recognized these beings from ancient tales, and decides to form an unusual alliance by enlisting the help of his longtime enemy, James T. Kirk. These vengeful aliens were uncertain about who their target should be, and so Kirk offers the services of the Enterprise's databanks and staff, to the dismay of his new Klingon ally.

Various exciting events take place: a hand-to-hand battle breaks out between the Klingons and the Federation crews on a minor planet; the guest Klingon commander kills one of the visiting alien dignitaries aboard the

Starfleet ship; two rival chief aliens struggle until one dies on their own vessel over a dispute about whether or not humans are the descendants of their ancient enemies -- the survivor realizes too late that he was wrong; Bones McCoy gets kidnapped for a fatal punishment by the intruders; the alien ship withstands all phaser fire and converts the energy into counterblows; the attackers steal computer documents from Spock and manage to transport to and read them on their space vessel; etc.

The interaction between the various beings was well done, and this was a book that I could not stop reading. This was *Star Trek* at its best -- different cultures with similarities and frictions, with plenty of firepower, diplomacy, action, wit, and excitement. Bottom line: **a must-have classic!** Final Grade: A.

2. *Mutiny on the Enterprise* by Robert E. Vardeman (1983), pp. 189

This book had its moments but never reached its potential. The Enterprise is ordered to transport three Starfleet diplomatic negotiators in order to quell a bitter dispute between two less advanced, yet strategically important civilizations -- one affiliated with the Federation, and the other with the Romulan Empire. All goes awry when the Enterprise beams a shipwrecked female alien aboard. She has special persuasive speaking powers (she learns languages in five minutes, too). The well-meaning Lorelei decides that the starship's arrival at the vicinity of the two rival planets will wreak havoc, rather than quieting the situation, and therefore embarks on a successful effort to convince most of the crew to mutiny against Captain Kirk.

While the plot, dialogue, narrative, and pace were quite good, the novel suffers from too many leaps of faith: two foreign diplomats are beamed aboard from different locations without coordinates; creatures without any hearing apparatus manage to fall under the spell of Lorelei's voice; an uncharted planet appears out of nowhere with desperately needed materials for the damaged ship's engines, etc. The author did a good job of maintaining the personalities of Kirk, Scotty, and Spock -- it would be nice to have done the same for McCoy, Uhura, Sulu, and Chekov.

Overall, this book was enjoyable to read, with some pleasant surprises and a predictable happy ending. Rating: B.

For Comments: POB 84, Rehovot 76108. Email: asheer@netvision.net.il. Tel: Aharon Sheer 08-947-1225

Editor: Aharon Sheer. Logo by: Miriam Ben-Loulu

For mail delivery of *CyberCozen*, please donate 30 shekels per YEAR; For airmail to US \$15; If Aharon Sheer can hand-deliver it, 15 shekels. For free email delivery ask asheer@netvision.net.il (XP Word format, or RTF format).

Copyright © 2002.

All rights reserved to specified authors and artists.
כל הזכויות שמורות למחברים וליוצרים, כפי שצוינו.

Quote of the Month:

“With magic you can turn a frog into a prince. With science, you can turn a frog into a Ph.D and you still have the frog you started with.”

From *The Science of Discworld* by Terry Pratchett, Ian Stewart and Jack Cohen, p. 10